

gerne er anført, at man agter at forhøje Lønnen for Docenten i oeconomick Hovedfærdning fra 800 Rd. til 1000 Rd., skal jeg kun udtale, at efter det Omfang, denne Docents Læretimer hidtil have haft, og navnlig efter den mindre Betydning, som jeg maa tillægge det nævnte Fag — en Betydning, der ogsaa tidligere her i Thinget ved Loven af 1863 er bleven tillagt det — samt endvidere efter det ringe Elefantal — 11 har hidtil været det højeste, og i to Aar i Træk var det kun 5 — der have besøgt disse Forelæsninger, synes det mig, at der er væsentlige Grunde til ikke at overskride det Beløb, der var foreslaaet i Loven af 1863. Jeg skal derfor saavel ved dette Forslag som ved et andet, hvori der er nedsat et Udvalg, af hvilket jeg har den Ære at være Medlem, være tilbøielig til at fastholde det Standpunkt, Rigsdagen har indtaget i 1863. Endelig skal jeg bemærke, at jeg, hvad hele Lærerpersonalet paa Landbohøjskolen angaaer — ikke blot de to Lærere, som her ere opførte i Forening med de syv hidtil fast ansatte Lærere, men ogsaa disse syv — vilde ønske, at man for Fremtiden vilde lade de faste Ansættelser bortfalde. Jeg vilde ønske, at man vilde lønne disse Mænd rigeligt, saaledes at de baade maatte kunne offere al den Tid, der kræves af dem til Undervisningen, og have rimelig Tid tilovers til deres videnskabelige Selbuddvikling, men at man ikke her som allevegne, hvor det gjælder om Undervisningsfag, der udvikle sig med Tiden, og som kræve en Mands livligste, kraftigste og bedste Aar for at kunne virke til sand Gavn, vilde lade den faste Ansættelse staae. Jeg kunde ønske, at man lod det blive, hvad det for Docenternes Vedkommende tildeels er efter Loven af 1856, en ministeriel Ansættelse, som disse Mænd faae. Medens jeg altsaa paa den ene Side ikke skal kunne bedømme, hvorvidt Ministeriets Lønningsfæfser ere for høje, men snarere er tilbøielig til at troe, at de i Forhold til det tidligere Sædtillæg i Reglen ville være passende, maa jeg meget indstændig bede de ærede Medlemmer overveie, om de ikke med mig kunde være enige om nu at affstaa Bestemmelserne af 1856 om de syv

fast ansatte Lærere paa Landbohøjskolen, og da navnlig forhindre ikke blot her, men ogsaa ved det andet Forslag, der er os forelagt, at der bliver to fast ansatte Lærere foruden disse syv.

Sylv. Jørgensen: Det er et Par Bemærkninger, som angaae ikke alene denne Lov, men tillige de med den beslægtede Love, der ere forelagte, som jeg vil fremsætte. Naar der i Motiveringen til de forskjellige Lønningslove anstilles en Beregning over det finansielle Resultat ud i Fremtiden, er det almindeligt, at man kommer til det Resultat ialtfald er det Tilfælde med enkelte — at der vil blive nogen Besparselse. Jeg vil her gjøre den Bemærkning, at dette dog neppe er rigtigt af 2 Grunde. For det Første ere Endesummerne, som man har foreslaaet for Lønningerne, altsaa de højeste Lønninger, som en Mand kommer til, naar Tiden for Alderstillelægene er udloben, noget højere end tidligere, og dernæst er der en meget væsentlig Forandring, som fordyrer disse Lovforslag, og det er, at istedetfor, at Alderstilletaget før kun steg med 5 Aars Mellemrum, er det nu foreslaaet, at det skal stige med 3 Aars Mellemrum, og dette gjør en meget stor Forandring, som vil bevirke, dels at, saasnart Loven kommer ud, vil t. Ex. den Embedsmand, som har tjent i 15 Aar, og hvis Alderstillelæg tidligere er steget med 200 Rd. hvert 5te Aar, som altsaa har et Alderstillelæg af 600 Rd., da faae et Alderstillelæg af 1000 Rd., dels at naar man tager Gensyn til Gjennemsnittet af Lønningerne efter en Tids Forløb, maa dertil lægges den Forhøielse, som fremkaldes derved, at Embedsmændene paa Grund af den af mig nævnte Forandring naae Maximum endeel tidligere end før. Jeg har kun villet udtale disse Bemærkninger, fordi jeg troer, at det er en af de Ting, som særlig bør tages i Betragtning ved Behandlingen af de foreliggende Lønningslove.

Hofenørn: Jeg maa her som oftere beklage, at det er meget vanskeligt for os, der ere stillede i denne Ende af Salen, at høre, hvad der bliver sagt. Jeg har ikke fuldt